

YLÖJÄRVEN
ERÄ-
MIEHET RY
1952 - 1991

Arvoisa juhlayleisö!

"Oikeaan osuneena voitaneen pitää sitä toimenpidettä, jonka tuloksena syksyllä käytyjen keskustelujen perusteella, 14 p:nä helmikuuta 1952 päätettiin pitäjän eteläpäähän perustaa metsästysseura", toteaa Esko Sammatti Ylöjärven Erämiesten 25-vuotishistoriikissa. Yhdistyksemme syntysanat oli lausuttu jo syksyllä 1951, vaikka virallinen perustaminen tapahtuikin vasta vuonna 1952. Näin voidaan katsoa, että Ylöjärven Erämiehet täyttää tänä vuonna 40 vuotta. Tätä merkkitapausta olemme nyt juhlimassa.

Seuran perustajajäseniä oli 8: Antti Heinisuo, Lauri ja Olavi Helenius, Eero Kujansivu, Olavi Laihosalo, Toivo Merikoski, Alpo Simola ja Aarne Takala. Nämä innokkaat järjestäytyneen erämiestoiminnan kannattajat päättivät rekisteröidä seuran ja liittää sen Suomen Yleisen Metsästäjäliton jäseneksi.

Ylöjärven Erämiesten ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittiin Olavi Laihosalo ja sihteeriksi Eero Kujansivu. Ensimmäisen johtokunnan muiksi jäseniksi valittiin Antti Heinisuo, Olavi Helenius, Toivo Merikoski ja Aarne Takala. Tärkeimmäksi tehtäväksi katsottiin metsästyks-
maiden vuokraaminen, jota työtä valtuutettiin hoitamaan Olavi Laihosalo. Myöhemmin järjestettiin useina vuosina kilpailu metsästyks-
maiden vuokraamiseksi.

JÄSENISTÖ

Seuran jäsenmääräksi rajattiin aluksi 30 erämiestä, mutta jo ensimmäisessä vuosikokouksessa 29.3.1953 jäsenmäärä korotettiin 50:ksi. Metsästys tuntui kiinnostavan useampia kuin seuran perustajajäsenet olivat alunperin uskoneet. Vuonna 1962 seuran jäsenmäärän päätettiin sallia nousta 60:een. Kun eletään vuotta 1991, jäseniä, joilla on metsästysoikeus, on seurassamme 108, vaikka jäseneksi pääsy on edelleenkin tarkoin määräyksin säädelty.

Yhdistyksen johtokunta päätti 26.5.1959 esittää yleiselle kokoukselle, että seuraan otetaan kannatusjäseniä. Kevätkokouksessa 9.6.1959 asia siunattiin, ja kannatusjäsen sai kaikki muut paitsi metsästysoikeuden. Kannatusjäsenen ei myöskään sallittu osallistuvan metsästystä koskevien päätösten tekoon ja hänen äänensä oli vain 1/3 jäsenen äänestä, koska jäsenmaksukin oli vain kolmannes jäsenen jäsenmaksusta.

Vuosikokous uusi seuran kannatusjäsen säännön 29.1.1989 ajanmukaiseksi. Kilpailevalla kannatusjäsenellä on kilpailutoimintaan kuuluvissa asioissa samanlainen edustus oikeus kuin metsästäväällä jäsenellä. Hänet ilmoitetaan, jos hän haluaa, myös Suomen Metsästäjäliittoon seuran virallisena jäsenenä, jolloin hänellä on oikeus SML:n jäsenlehteen. Kilpailevalla kannatusjäsenellä on sama toimintapistevelvoite kuin seuran metsästäväällä jäsenellä. Kirjaamismaksu seuraan on 50 mk ja jäsenmaksu ~~150~~ 150 mk. Harrastusjäsen voi osallistua seuran sisäisiin kilpailuihin, mutta ei voi edustaa seuraa. Harrastusjäsenen kirjaamismaksu on 15 mk ja jäsenmaksu 30 mk. Joten hyvin pienin kustannuksin voi tulla yhdistyksemme toimintaan mukaan. Maanomistajakannatusjäseneksi voidaan hyväksyä henkilö, joka vuokraa seuralle yli 10 ha omistamaansa metsästäysmaata. Hän voi osallistua seuran sisäisiin kilpailuihin, mutta ei voi edustaa seuraa. Häneltä ei peritä kirjaamis- eikä jäsenmaksua. ^{VI}

TOIMIHENKILÖT

Olavi Laihosalo luopui puheenjohtajan tehtävästä 13.3.1958 pidetyssä vuosikokouksessa ja hänen seuraajakseen valittiin Rauni Myllymäki. Olavi Laihosalo palasi puheenjohtajan pallille uudelleen 5.4.1974 ja hän hoiti tehtävää aina 22.1.1981 asti, jolloin hänet kutsuttiin seuran kunniapuheenjohtajaksi ja puheenjohtajan nuijaa alkoi heiluttaa Esko Sammatti. Nykyinen puheenjohtajamme Ilpo Huvio valittiin Esko Sammatin seuraajaksi 29.1.1989.

Pisimpään seuran puheenjohtajana on toiminut Rauni Myllymäki, kaikkiaan 16 vuotta. Olavi Laihosalon käsi paukutti puheenjohtajan nuijaa yhteensä 13 vuotta ja Esko Sammatin 8 vuotta. Yhdistyksellemme on ollut varmasti onneksi, että puheenjohtajat ovat hoitaneet tehtävänsä sangen pitkään. Näin on taattu jatkuvuus seuran asioiden hoidossa.

Tässä yhteydessä on syytä luetella ne henkilöt, jotka ovat toimineet aktiivisesti seuramme johtokunnassa vähintään kymmenen vuotta. Eniten toimintavuosia on Olavi Laihosalolla, 34. 30 vuoteen yltää myös Eero Kujansivu. Rauni Myllymäki on saanut kokoon 26 vuotta. 10 vuoteen ovat lisäksi päässeet seuraavat henkilöt: Aarne Takala 18 v. Esko Salmatti 17 v. Ilpo Huvio 13 v. Martti Heino 11 v. ja Lauri Sampela 10 vuotta.

Vaikka yhdistyksemme on perustettu metsästysseuraksi ja sitä se tietysti onkin, sen toimintaan sisältyy aktiivisen metsästyksen lisäksi runsaasti ampumakilpailuja, ajokoirakokeita ja myös lintukoiraharrastusta, huvitoimintaa, erilaisia talkoita aina kulloistenkin tarpeiden mukaan, riistanhoitoa ja ennen kaikkea hurttia erämieshenkeä.

RIISTANHOITO

Ensimmäinen kilpailu, jonka yhdistyksemme järjesti, on seuramme toiminnalle kuvaavaa kyllä, riistanhoitokilpailu. Vuosikokous päätti 29.3.1953 jakaa palkintona 6000 mk siten, että voittaja saa 3000, toinen 2000, ja kolmas 1000 markkaa. (Muistaa sopii, että elettiin vanhan rahan aikaa.) Vuodesta 1953 alkaen riistanhoitokilpailu on järjestetty joka vuosi, toki nykyään hyvin toisenlaisin säännöin kuin ensimmäinen kilpailu. 38 vuotta sitten pisteitä sai hirven salametsästäjän, salametsästäjän, verottoman tai rauhoitusaikana irti olevan koiran omistajan syytteeseen saattamisesta; ketun, kana- tai varpus-haukan, variksen, korpin, harakan tai närhen hävittämisestä. Edellä mainittujen vahinkolintujen poikasten ja munien tuhoamisesta ja telkän pöntön rakentamisesta. Painopiste oli selvästi salametsästyksen estämisessä, koirakurin parantamisessa ja vahinkoeläinten hävittämisessä.

Ensimmäisen riistanhoitokilpailun voitti Aarne Takala, toiseksi tuli Nestori Mäkinen ja kolmannen palkinnon jakoivat Olavi Laatu ja Jalmari Hotakka.

Vielä 1960-luvun puolivälin riistanhoitotyölle on hyvin kuvaavaa sihteerin maininta pöytäkirjassa 25.3.1965: "P. Lepola sai parhaana ke-tunnitistäjänä kiertopalkinnon vuodeksi haltuunsa." Mutta 10.3.1967 on pöytäkirjassa tärkeä merkintä: "Käytiin vilkasta keskustelua riis-tanhoitotyöstä, joka täytyisi järkipäristää."

Riistapellot ja lehtikerppujen teko mainitaan ensimmäisen kerran vuo-sikokokouksessa 11.3.1967, jossa luovutettiin riistanhoitokilpailun kiertopalkinto Lauri Ahvoselle, koska hän oli voittanut sen viisi kertaa ennen kaikkea tuhoamalla vahinkoeläimiä. Uuteen riistanhoidon aikakauteen astuttiin 9.5.1967, kun päätettiin tehdä riistäpellot Mu-talaan, Takamaalle, Töyränojalle ja Heinikköön. Vetäjiksi sovittiin Esko Myllymäki, Rauni Myllymäki ja Lauri Sampela. Kokouksessa 17.8. todettiin, että Takamaalle ja Mutalaan tehdyt riistapellot voivat hy-vin; sato korjattiin talkoilla ja tehtiin talviruokintapaikka jänik-sille.

Vuosikokouksessa 2.3.1968 uusittiin riistanhoitokilpailun säännöt ja todettiin, että kilpailu "sai aivan uudet muodot, jossa pääpaino on riistan hoidossa ja elinympäristön parannustoimissa. Tähän saakka kilpailun on periaatteessa ratkaissut vahinkoeläinten torjunta." Lau-ri Ahvonen oli lahjoittanut edellisenä vuonna omakseen voittamansa kiertopalkinnon takaisin seuralle kilpailtavaksi toivottaen aktiivi-suutta riistanhoitotyössä. Ensimmäisen uusituin säännöin pidetyn riistanhoitokilpailun voitti Allan Huossa, Pauli Kiiala oli toinen ja Urpo Jokiniemi kolmas.

Vajaan kymmenen vuoden kuluttua 15.3.1977 vuosikokouksessa hyväksyt-tiin jälleen uudet riistanhoitokilpailun säännöt Esko Sammatin laati-man ehdotuksen pohjalta, jossa oli hyvin tarkasti eritelty ja pistey-tetty erilaiset riistanhoitotoimenpiteet. Pääpainoa siirrettiin en-tistä enemmän vahinkoeläinten tuhoamisesta riistan hoitamiseen.

Uusituin säännöin pidetyn ensimmäisen riistanhoitokilpailun voitti Eero Kujansivu, toiseksi tuli Kalle Kujala ja kolmanneksi Esko Koponen. 1970-luvun lopulla pyrittiin edelleen tehostamaan riistapellon hoitamista ja varsinkin sadon korjaamista ja säilyttämistä käyttökelpoisena talvella tapahtuvaa ruokintaa varten.

Vahinkoeläinten torjunta nousi uudelleen esille voimakkaasti 1980-luvun alkupuoliskolla. Johtokunta päätti 9.12.84 järjestää pienpetojen pyyntikurssin varsinkin runsaasti lisääntyneen supikannan supistamiseksi. Kurssi pidettiin ja suunniteltiin jatkokurssia. Seura oli hankkinut haukkahäkin, supihäkin ja viisi minkkiloukkua pienpetojen pyynnin tehostamiseksi. Kesäkokouksessa 1986 päätettiin järjestää kilpailu supi-, minkki-, kettu-, näätä- ja mäyräkannan vähentämiseksi. Ensimmäisen pienpetokilpailun voitti Pekka Tyrkkö (3 mäyrää ja 4 supia), toiseksi tuli Eero Kujansivu (4 mäyrää ja 2 supia), kolmanneksi Ilpo Huvio (1 kettu ja 2 supia) sekä Heikki Kovero (2 kettua ja 1 supi). Näin alunperin pääasiallisena riistanhoitona ymmärretty pienpetojen torjunta oli saanut oman kilpailunsa, ja varsinaisessa riistanhoitokilpailussa kamppaillaan riistanhoidosta ja riistan elinympäristön ja -olosuhteiden parantamisesta.

Kun eletään 1900-luvun viimeistä vuosikymmentä, ovat tärkeiksi riistanhoitotyössä tulleet riistanlaskenta, rehun kasvattaminen ja varastoiminen talviruokintaa varten, talviruokintapaikkojen hoitaminen ja talkoopäivän teko maanvuokraisännälle. Mutta jotain on toki säilynyt vuodelta 1953, nimittäin telkänpöntön teko ja salametsästäjän kiinnittäminen.

RAUHOITUKSET

Seuramme jäsenet ovat aina olleet innokkaita riistanhoitotyön harrastajia, mutta on toki muistettava, että myös metsästys on hyvin olennainen osa jäsenistömme vapaa-ajanharrasteena. Koska riistaa on ollut aina rajallisesti, on metsästystä rajoitettu seuran perustamisesta alkaen. Järjestäytynyt metsästysseuratoiminta on pelastanut maamme riistakannan olemassaolon, koska eränkävijät ovat tunteneet vastuunsa siitä, että riistaa pitää olla seuraavienkin sukupolvien metsästettäväksi.

Ensimmäisinä riistaeläiminä rauhoitettiin peltopyy ja koppelo jo kesällä 1953. Vuonna 1955 rauhoitettaviin lisättiin naarasteeri ja metsästystä rajoitettiin siten, että metsäjäniksiä sai ampua yhden, ukkometsoja kaksi, urosteeriä kolme ja rusakoita korkeintaan neljä kappaletta. Kesällä 1956 päätettiin jälleen lisätä rauhoitettavien eläinten määrää lisäämällä joukkoon metsäjänis eli valkoinen jänis, kuten pöytäkirjassa sanotaan. Vuonna 1957 määräyksiä lievennettiin: rauhoitetuiksi jäivät enää koppelo ja naarasteeri ja kaatokiintiöistä luovuttiin, koska niiden noudattamisen valvonta katsottiin mahdottomaksi. Kesällä 1958 riistakannan arvioitiin olevan niin runsaan, että kaikkien riistaeläinten rauhoittamisesta luovuttiin. Sen sijaan edelleenkin pidettiin osa seuran metsästysmaista rauhoitusalueina.

Riistakanta ei pysynyt kovin kauan näin runsaana, vaan kaatokiintiöt palautettiin jo vuonna 1959, eikä niistä sen jälkeen ole luvuttukaan. Vuoteen 1962 asti kaatokiintiö oli kaksi metsoa, kolme teertä ja yksi tai kaksi jänistä.

Vuonna 1962 siirryttiin järjestelmään, jossa sovittiin, että vahinkoeläinten tuhoamisesta sai lisää kaatokiintiötä. Seuraavana vuonna päätettiin lisäksi suositella, että koppelaita ammutaan korkeintaan yksi.

Kiintiöpisteytys pöytäkirjattiin yksiselitteisen selvästi 1964, jolloin sovittiin, että jänis on 5 pistettä, ukkometso 5 pistettä, koppelo, joka tosin päätettiin rauhoittaa kokonaan, 4 pistettä, teeri 3 pistettä ja pyy yhden pisteen. Kaatokiintiöksi sovittiin 25 pistettä, joka jo seuraavana vuonna pienennettiin 20 pisteeksi.

Kesäkokouksessa 1974 palattiin selkeisiin kaatokiintiöihin, joiksi sovittiin teeri ja jänis tai joko kaksi jänistä tai kaksi teertä. Pyytä sai metsästää rajoituksetta. Naarasteeri rauhoitettiin 1975 ja vuonna 1976 rauhoitettiin teeri ja pyy, joten metsästettäväksi jäi oikeastaan vain jänis, jos ei oteta lukuun kyyhkystä ja sorsia. Tosin Kurussa sijaitsevilta metsästysmailtamme sallittiin metsästää yksi teeri, 2 pyytä ja 2 jänistä. Joten lintumiehilläkin säilyi jonkinlainen metsästyksen mahdollisuus. Samana vuonna rauhoitettiin jäniskin 20.12.-31.12. jolloin voidaan katsoa seuran päättäneen ensimmäisen kerran joulurauhasta, vaikka tätä sanaa ei pöytäkirjassa käytettykään.

Vuonna 1978 kanalintuja päätettiin olla metsästävämmä ja jänistenkin kaatokiintiöksi sovittiin 1 metsäjänis ja 2 rusakkoa tai vaihtoehtoisesti 3 rusakkoa. Elettiin todellista riistan niukkuuden aikaa. Ensimmäisen kerran kirjattiin rauhoitus 23.-27.12. joulurauhan nimellä. Tästä käytännöstä ei ole sen jälkeen luovuttu, joten erämiesten mailla riista saa ruokailla kaikessa rauhassa joulun ajan. Pidämme erittäin tärkeänä, että tämän kristikunnan suurimman juhlan aikana meidän metsästäysmaillamme ei ammuta laukaustakaan.

Vuonna 1979 voitiin jo sallia vähäinen metäskanalintujenkin metsästäminen. Mutta kaatokiintiöt ovat pysyneet hyvin pieninä koko 1980-luvun eikä 1990-lukukaan tunnu antavan aihetta niiden nostamiseen, sillä mitään olennaista riistakannan lisääntymistä ei ole tapahtunut, vaikka suurin osa metsästäjistämme ei ammu edes sitä määrää riistaa, mikä olisi seuran päätösten mukaan luvallista.

Varsin erikoisena voitaneen pitää sitä, että Ylöjärven Erämiehet on kerran anonut metsästysoikeutensa rajoittamista vuokraamallaan metsästyksmailla. Nimittäin Ylöjärven kunnanhallitus tulkitsi Uusi-Mikkola-, Ahvenisto- ja Uusi-Räikkä-nimisten tilojen vuokrasopimusta siten, että kyseisillä alueilla myös pienriistan metsästys on sallitua.

Samalla kunnanhallitus nosti vuokran yhdeksi markaksi hehtaarilta. Erämiehet olivat valmiita maksamaan uuden vuokran mukisematta, mutta sen sijaan anoimme, että kunta sallisi kyseisillä alueilla vain haavoittuneen hirven lopettamisen, koska em. tilat sijaitsevat niin lähellä ulkoilualueita, että ne ovat metsästykseseen soveltumattomia. Halusimme säilyttää välimme hyvinä ilman asettakin luonnossa liikkuviin kanssaihmissiimme. Kunnanhallitus suostui pyyntöömme ja laski vuokran ystävällisesti 10 penniksi hehtaarilta.

HIRVENMETSÄSTYS

Muutammat seuramme jäsenet ovat harrastaneet hirven metsästystä yhdistyksemme alkuajoista lähtien. Lupamäärät olivat aluksi hyvin pieniä. Joinakin vuosina vain yksi hirvi, jonka sukupuoliakin oli määrätty. Perimätieto kertookin, että kerran ampujalle sattui vahinko ja hän kaatoi väärää sukupuolta olevan hirven. Lihat menivät valtiolle ja hirviseurue jäi sinä syksynä ilman soppalihoja. Näinkin tyly saattaa metsästyksen jumala joskus olla.

Vähitellen hirven metsästys lupamäärienkin hieman kohotessa alkoi kiinnostaa entistä useampia eränkävijöitä. Niinpä seuraamme perustettiin epävirallisesti Erämiesten Sarvestajat -niminen hirviseurue, jonka säännöt luettiin johtokunnan kokouksessa 15.3.1969.

Seuraavan vuosikymmenen puolivälissä hirvestys alkoi kiinnostaa suurta joukkoa jäsenistämme. Johtokunnassa keskusteltiin 12.5.1975 vilkkaasti hirviluvista, hirtvimaista, hirviseurueen kokoonpanosta ja pääsyvaatimuksista "Sarvestajiin". Metsästäminen viikolla ja ulkopuoliset metsästysmaat aiheuttivat myös polemiikkia. Kesäkokouksessa päätettiinkin hirviasioista keskusteltaessa hankkia kaksi radiopuhelinta seuralle tosin mainiten, että niitä käytettäisiin kaikessa metsästyksessä.

Vuosikokouksessa 25.3.1976 hirviasiat saatiin kuntoon. Seurueeseen päätettiin hyväksyä kaikki metsästävät jäsenet, ensimmäisen vuoden tosin asettomina ajomiehinä. Kaatolupia anottiin kolmen aikuisen ja kahden vasan metsästämiseksi. Lisäksi pöytäkirjattiin: "Yksi aikuinen hirvi tästä määrästä päätettiin käyttää seuran juhlavuoden kunniaksi järjestettävän juhlan soppaan." Siitä keitosta ei ainakaan lihaa olisi puuttunut, jos päätös olisi sellaisenaan toteutettu.

1980-luvulle tultaessa hirvikanta kasvoi melkein pä räjähdysmäisesti. Niinpä vuonna 1981 Riistanhoitoyhdistys esitti hirvilupien määräksi 15 täysikasvuista ja 15 vasaa. Hirvikanta säilyi runsaana 1980-luvun loppupuolelle asti. Parhaimmillaan seuramme kaatoi syksyssä yli kolmekymmentä hirveä. Tämä voimakas verotus alkoi näkyä hirvikantojen pienenemisenä vuosikymmenen lopulla ja niinpä viime syksyn lupamäärä oli vain viisi aikuista ja seitsemän vasaa.

Hirviseurueen jäsenmäärä kasvoi jo 1970-luvun loppupuolella lähes neljäksikymmeneksi mieheksi. Siksi metsästämmekin nykyään kahtena seurueena, joissa molemmissa on tällä hetkellä yli 20 miestä. Lupamäärien pieneneminen ei ole johtanut laajamittaisiin hirviseurueista luopumisiin, kuten joskus arveltiin. Ilmeisesti hirven metsästyskin koetaan nykyään enemmän mielekkäänä vapaa-ajan toimintana kuin pelkkänä pakastimen täyttämisenä, koska pienikin lupamäärä houkuttelee viidettäkymmenettä punalakkia syksyisiin ja usein sangen sateisiin ja koleisiin metsiin.

Hirviseurueiden toiminta ei ole rajoittunut pelkkään metsästykseen, vaan siihen on kuulunut jo vuodesta 1979 taimikoiden hirvikarkkoaineella ruiskutusta ja jo aikaisemminkin Antaverkan tienhaaran tienoilte hirvipeilien asennus ja vuosittainen peseminen sekä vesakon harvennus näkyväisyyden parantamiseksi. Eräs hirvenmetsästyksen tärkeimmistä tavoitteista onkin ollut hirvikantojen rajoittaminen sellaisiksi, että ne eivät aiheuta kohtuutonta vahinkoa metsänomistajille ja liikenteelle.

KENNEL- JA KOETOIMINTA

Metsästys on ilman muuta erittäin tärkeä osa metsästysseuran toimintaa. Mutta se on vain osa sitä. Nykyaikainen metsästysseura, jollainen Ylöjärven Erämiehet on, tarjoaa monenlaisia harrastusmahdollisuuksia jäsenilleen. Eräs hyvin kiinnostava on kennel- ja koetoiminta, jota yhdistyksessämme on harrastettu virallisesti jo vuodesta 1967. Pääasiassa on kasvatettu Suomen ajokoiria ja osallistuttu aktiivisesti ajokokeisiin. Joukkoon on toki kuulunut myös lintu- ja hirvikoiramiehiä.

Ylöjärven Erämiehet kuuluu jäsenseurana Suomen Kennelliittoon ja Suomen Ajokoirayhdistykseen, johon se liittyi vuonna 1976. Tämä on antanut koiranaisille ja -miehille tilaisuuden järjestää useita ajokokeita alueillamme tehden täten tutuksi pitäjäämme ja yhdistyksemme toimintaa kaukaakin tuleville koiratoiminnasta kiinnostuneille ihmisille. Seuramme jäsenistä on kasvanut yleisesti arvostettuja hyvien ja mielenkiintoisten ajokokeiden järjestäjiä. Jäsentemme koirat ovat menestyneet erinomaisesti monissa kilpailuissa, kiitos ahkerien kouluttajien. Erityisesti on syytä muistaa Palluksen Pele, joka ylsi elinaikanaan jopa Suomen ennätyspisteisiin.

Seurallamme on ollut 1970- ja 1980-luvuilla n. 30 koetuomaria, heidän joukossaan myös naisia, mikä on iloiten merkille pantava. Kennel- ja koetoiminta on muodostunut seuramme tärkeäksi toimintamuodoksi, joka on antanut ja antaa runsaasti riemua ja virikkeitä koirien kanssa luonnossa viihtyville erähenkisille ihmisille.

KILPAILUTOIMINTA

Jo niinkin pian seuran perustamisen jälkeen kuin 18.5.1953 keskusteltiin johtokunnan kokouksessa riistapolkuammunnan, kuten silloin on sanottu, järjestämisestä. Savikiekkolinko seuralle päätettiin hankkia 4.4.1955 ja järjestää samana kesänä seuran jäsenille savikiekkooammuntakilpailu. Kuudesta kiekosta ampui voittaja Rauni Myllymäki 3 ja toiseksi tulleet Olavi Laihosalo ja Pertti Iivonen 2 kiekkoa. Näin oli saatu seuran sisäinen kilpailutoiminta alkuun.

Kokouksessa 13.7.1955 päätettiin valmistuttaa harjoitusratavälineet pienoiskivääriammuntaa varten. Ensimmäinen ampumajaosto perustettiin 18.4.1956 ja siihen valittiin Rauni Myllymäki, Eero Kujansivu, Olavi Laihosalo, Olavi Laine ja Viljo Järvinen. Ampumatoimikunnan nimi muuttui ensimmäisen kerran 27.2.1958 kilpailutoimikunnaksi, millä nimellä se toimii edelleenkin. Tosin välillä käytettiin useana vuotena ampumatoimikuntanimitystä.

Kilpailutoiminta alkoi olla hyvin monimuotoista jo vuonna 1957, sillä silloin päätettiin järjestää 2 pienoiskivääriammuntaa, 2 haulikkoammuntaa liikkuvaan maaliin, 2 savikiekkoammuntaa ja 2 hirviammuntaa pienoiskiväärillä. Yhteispisteet laskettiin siten, että kukin ampuja osallistui kilpailuun viidellä parhaalla pistesuorituksellaan. Tämän monilajisen kilpailun voitti Rauni Myllymäki, Eero Kujansivu oli toinen ja Olavi Laine kolmas.

Vuonna 1960 seuramme sai järjestettäväkseen kolmen seuran ja Nokian Seudun Riistanhoitoyhdistyksen riistapolkukilpailut. Tähän tehtävään valmistauduttiin huolellisesti valiten siihen oma toimikuntansa ja sopimalla useissa kokouksissa erilaisista käytännön järjestelyistä, kuten esim. ravintolan järjestämisestä majalle amuntojen ajaksi. Kilpailut pidettiin 7. ja 14.8.1960. Kommelluksitta kilpailu ei sujunut, sillä Riistanhoitoyhdistys mitätöi 14.8. pidetyn kilpailun tuloksen katsoen, että seuramme viisi ampujaa oli sijoittunut kilpailun kärkeen, koska rata oli heille tuttu. Ehkä tästä viisastuneina seuramme päätti olla osallistumatta v. 1961 järjestämiinsä Pohjois-Hämeen Piirin riistapolkuammuntoihin.

Seura järjesti ensimmäiset hirvenhiihtokilpailut 23.3.1969. Ehkä siksi tarjoilukin oli tavallista juhlallisempaa, sillä pöytäkirjassa todetaan: "Naistoimikunta hoitaa tarjoilun johon kuuluu: Mehu, Makkara ja Olut".

Seuramme on pystynyt kasvattamaan monia kyvykkäitä ampujia, jotka ovat saavuttaneet lukuisissa kilpailuissa voittoja ja hyviä sijoituksia. Erityisen iloisia voitiin olla johtokunnan kokouksessa 7.7.1983, kun kuultiin Pentti Lepolan voittaneen Suomen mestaruuden trapp-ammunnassa.

Nykyinen kilpailutoiminta on hyvin vilkasta ja monipuolista. Yhdistyksemme järjestää jäsenilleen hirvenhiihtoa, pilkkikilpailun, metsästysammuntaa, luodikkoammuntaa ja hirviammuntakilpailut. Seuraotteluja järjestetään hirvenhiihdossa, metsästysammunnassa ja hirviammunnassa. Lisäksi seuramme joukkue on osallistunut menestyksellisesti eräpolun piirinmestaruuskilpailuun voittaen sen useina vuosina. Ampumaurheilu on muodostumassa yhdistyksessämme entistäkin mittavammaksi ja laajan joukon alan harrastajia kerääväksi toiminnaksi, kun Tappikankaalla jo vilkkaassa käytössä oleva ampumarata saadaan lähivuosina kaikin puolin kuntoon.

AMPUMARATA

Seuran oman ampumaradan rakentamista alettiin ilmeisesti suunnitella heti seuran perustamisen jälkeen. Mahdolliseksi hankkeen toteuttamisen teki se, että Helmi ja Olavi Laihosalo sekä Aino ja Eero Hykkö luovuttivat omistamastaan Urkonmäen tilasta seuran käyttöön 50 vuodeksi 60 aarin maa-alueen. Kevätkokouksessa 27.5.1956 ampumaradan raivaus päätettiin aloittaa 6.6. -56 klo 18 keskiviikkoisin. Kesällä 1957 tämä Hirsisalossa sijainnut ampumarata oli jo käytössä. Syksyllä 1956 päätettiin rakentaa myös metsästyskoppi Urkonmäen ja seuran yhteiseksi. Seuraavassa kokouksessa puhuttiin jo "mökkitoimikunnasta", joten hanke oli hieman laajentunut. Ensimmäinen maininta metsästysmajasta on kirjattu 19.3.1957. Talkootyöt etenivät hyvin ripaästi ja 19. huhtikuuta 1959 Ylöjärven Erämiesten metsästysmaja vihittiin käyttöönsä, joka alkuvuosina oli hyvinkin vilkasta, mutta väheni sitten aika nopeasti.

Helmikuussa 1965 päätettiin hankkia kapearaiteista kiskoa hirviampumarataa varten. Keskusteltiin myös mahdollisuudesta osallistua Ylöjärvelle kaavaillun res.aliupseerien ja res.upseerien ampumaradan kustannuksiin. Samana vuonna päätettiin ottaa selvää Pirkan Erämiesten ampumaratahanikkeesta ja mahdollisesta yhteistyöstä heidän kanssaan. Omasa Hirsisalon ampumaradasta todettiin, ettei siihen kannata uhrata varoja radan sopimattoman sijainnin ja maaston hankaluuden vuoksi.

Elokuussa 1966 keskusteltiin jälleen ampumaradasta ja päätettiin ottaa selvää sähköistetyt pienoishirviradan hankkimisesta seuralle. Seuraavana vuonna hankittiin keskihintainen ilmakivääri pienoishirvirataa varten, jota voitiin käyttää Rauni Myllymäen verstaan yhteydessä.

Ampumaradan rakentamista Tappikankaalle pohdittiin ensimmäisen kerran johtokunnan kokouksessa 14.10.1967. Asiaa hoitamaan valittiin Rauni Myllymäki, Kalevi Rouhiainen ja Pauli Kiiala, jotka velvoitettiin ottamaan yhteyttä Aapo Nurmilaaksoon asian eteenpäin saattamiseksi. Omasta ampumaradasta todettiin 2.3.1968, että ojitus katkoo sen käytökelvottomaksi.

Hämeenkyrön Koillisen Metsästysyhdistyksen ampumarata oli hyväksytty viralliseksi hirvi- ja haulikkoradaksi. Kesäkokouksessa 16.8.1968 todettiin, että myös Erämiehet saavat käyttää sitä kilpailu- ja harjoittelutarpeisiinsa. Mutta oma kunnan ampumarata puuttui ja sitä kaivattiin.

Ampumarata-asiaan palattiin jälleen 14.3.1970 vuosikokouksessa, jossa asiasta keskusteltiin ja päätettiin perustaa seuralle hirvi- ja haulikkorata lähitulevaisuudessa. Kesäkokouksessa 29.8.1974 päätettiin ampumaratapaikasta pitää yhteyttä puolustuslaitoksen tutkimuskeskukseen, ja muita mahdollisia paikkoja etsittiin jatkuvasti; esillä oli mm. Pekka Feodoroffin maa-alue.

Vihdoin kesäkokouksessa 18.8.1975 todettiin selkeästi, että ampumarata tulee sijaitsemaan Tappikankaalla tilalla Rn:o 2²⁶. Kun Hämeen Moottorikerho oli anonut kunnalta käyttöönsä aluetta Tappikankaalta, johtokunta päätti 28.8.1975 seuraavaa: "Muotoiltiin lausunto, jossa samalla uudistettiin Ylöjärven Erämiesten 1970 tekemä vuokrausanomus ampumarata-alueesta Metsä-Saarelan tilalta Rn:o 2²⁶ Tappikankaan alueelta. Lisäksi lausunnossa pidettiin ensisijaisena kunnan maiden vuokrausta oman kunnan seuralle tässä tapauksessa Ylöjärven Erämiehille".

Elokuun 8. päivänä 1976 luettiin pöytäkirjan ote kunnanvaltuuston kokouksesta 18.6.76, jossa Erämiehille myönnettiin käyttöoikeus yhdessä Hämeen Moottorikerhon kanssa Tappikankaan alueelle. Alueen käytöstä neuvottelemaan valittiin Eero Kujansivu ja Aapo Nurmilaakso. Lisäksi pöytäkirjattiin: "Puheenjohtaja päätti kokouksen ja johtokunta lähti tutustumaan ja suunnittelemaan ampumarataa tappikankaalle".

Rahanke ei tahtomut lähteä etenemään lähinnä siksi, että Hämeen Moottorikerhon kanssa ei oikein päästy neuvottelemaan alueen käytöstä. Kuitenkin Helmikuussa 1977 voitiin todeta, että maastotutkimukset aloitetaan kunnan edustajien kanssa, kunhan lumet ensin sulavat. Vasaman Erä ja Pohjois-Ylöjärven Metsästäjät olivat halukkaita osallistumaan ratahankkeeseen. Johtokunta päätti pyytää näiden seurojen vuosikokousten pöytäkirjanotteet, joissa sitoudutaan yhteiseen hankkeeseen. Asia päätettiin esittää vielä vuosikokoukselle. Maaliskuussa 1977 oli edetty jo niin pitkälle, että Rauni Myllymäki lupasi hankkia piirustuksia ampumaradasta ja Erkki Ruohonen lupasi piirtää ne maastoon sopiviksi.

Kuitenkin elokuussa 1977 oli jälleen todettava: "Koska rata-asiassa ei ole päästy eteenpäin Hämeen Moottorikerhon passiivisuuden vuoksi päätti johtokunta esittää että myös Ylöjärven Metsästysseura otetaan hankkeeseen mukaan ja tehdän uusi anomus kuntaan." Näin arveltiin saatavan rakentamiseen hieman vetoapua.

Johtokunnan esitys Ylöjärven Metsästysseuran mukaan ottamisesta ampumaratahankkeeseen hyväksyttiin yksimielisesti 18.8.1977 ja päätettiin antaa johtokunnalle valtuudet tehdä muiden jo ratahankkeeseen mukaan hyväksytyjen seurojen kanssa uusi yhteinen anomus kuntaan.

Vuoden 1978 alussa voitiin todeta tyytyväisinä, että terveyslautakunta oli antanut ampumaradan perustamisesta myöntävän lausunnon ja kustannuksiakin oli jo arvioitu. Rata katsottiin saatavan käyttökuntoon 52 500 markalla. Asiat alkoivat edetä. Vuokrasopimus kunnan kanssa allekirjoitettiin 8.2.1979.

Vuotta myöhemmin tuli kuitenkin sellainen takaisku, että sisuttomat olisivat jo lannistuneet. Lääninhallitus oli hylännyt ampumaradan lupahakemuksen suoja-alueiden riittämättömyyden vuoksi. Puuhamiehet eivät kuitenkaan lannistuneet. Jo parin kuukauden kuluttua Rauni Myllymäki ilmoitti järjestävänsä ampumaratatoimikunnan kokouksen, jossa laaditaan uudestaan anomus kunnan rakennuslautakunnalle ampumaradan rakentamiseksi. Uusi anomus toimitettiin lääninhallitukselle pikaisesti, mutta tammikuussa 1982 täytyi todeta, että lupahakemus viipyy lääninhallituksessa. Ja kyllä se viipyikin.

Kesäkokoukseen 1983 oli kuitenkin saatu tieto, että radan rakentamislupa olisi tulossa ja päätettiin ruveta pikaisesti toimiin asian eteenpäin viemiseksi. Aikaa kuitenkin kului. Johtokunta arveli 20.1.1984, että nyt lupa lopultakin tulisi pian. Tammikuun 30 päivänä päätettiin esittää, että jos on tarpeen, ampumaratahankkeeseen voitaisiin myöntää 3000 mk vuonna 1984. Talkootyötä päätettiin tehdä mahdollisimman paljon. Vuosikokous siunasi johtokunnan esitykset.

Alettiin saapua valmistelun loppusuoralle ja niinpä vihdoinkin johtokunta totesi kokouksessaan 15.7.1984, että lupa Tappikankaan ampumaradan rakentamiseksi oli myönnetty. Näin oli vuonna 1967 aloitettu hanke saatu luvalliseksi. Kovin pikaisia eivät virastojen kiireet ole, koska töitä rakentamisluvan saamiseksi oli tehty kaiken kaikkiaan 17 vuotta.

Rakennustyöt Tappikankaalla aloitettiin samana kesänä, kun lupa oli saatu. Syyskuun loppuun mennessä ampumaradan rajat oli merkitty maastoon ja raivaus oli aloitettu. Ampumaratoimikunta oli valittu ja sen puhetta johtaa Erämiesten Risto Vähämäki. Radan toimintasääntöä alettiin tehdä ja toivottiin sen valmistuvan pian. Kiirettä pidettiin nyt kaikilla ampumaradan rakentamiseen ja käyttöön liittyvillä lohkoilla. Pitkällinen odotus purkautui nopeana töihin käsiksi käymisenä.

Joulukuussa 1984 siirrettiin ampumaratoimikunnan käyttöön alkuunpääsemiseksi 2000 markkaa ja hyväksyttiin ampumaratayhdistyksen nimeksi Tappikankaan Ampumaratayhdistys. Samassa yhteydessä suositeltiin eräpolkukilpailun järjestämistä keväällä 1985 Tappikankaan maastossa. Näin ajateltiin tehdä tulevan ampumaradan sijainti tutuksi ampumaurheilua harrastaville. Talkoovelvoitetta jäsenille pohdittiin ja pyydettiin ampumaratayhdistykseltä radan rakentamisen kustannusarviota.

Vuosikokouksessa 27.1.1985 päätettiin periä ylimääräinen 100 markan jäsenmaksu ampumaradan rakentamiseksi ja keväämmällä päätettiin pitää ylimääräinen yleiskokous, jossa päätettäisiin talkoovelvoitteista ja niiden kompensoimisesta jollakin muulla seuralle tuloja tuottavalla toiminnalla. Kokous pidettiin 24.2.1985 ja siinä sovittiin talkoovelvoitteiden lisäksi ampumaratayhdistyksen säännöistä Erämiesten osalta.

Tappikankaan Ampumaratayhdistyksen säännöt on allekirjoitettu 14.5.1985. Niissä sovittiin mm. että yhdistykseen kuuluvat Ylöjärven Erämiehet ry, Pohjois-Ylöjärven Metsästäjät ry, Vasaman Erä ry ja Etelä-Kurun Eränkävijät ry. Ratahanke eteni hyvin nopeasti ja yhteistyö siinä osallisina olevien seurojen kanssa on ollut kitkatonta.

Rakentamisen lisäksi laajentamissuunnitelmat ovat olleet koko ajan viireillä. Jo 1.7.1985 Risto Vähämäki ilmoitti, että kunta oli hyväksynyt lisäaluepyynnön. Tappikankaalle pyrittiin rakentamaan 100 metrin hirvirata 75 metrin radan lisäksi. Liikkuva hirvikuvio laitteistoinen oli luvattu toimittaa elokuussa 1985.

Maaliskuussa 1986 järjestettiin puutalkoot tarkoituksena saada tarvittava puutavara tulevana kesänä rakennettavaksi suunniteltua hallintorakennusta varten. Huhtikuussa 1987 oli edetty niin pitkälle, että päätettiin numeroida Tappikankaan avaimet ja kirjata kenelle minkin numeroinen avain oli luovutettu.

Huhtikuuhun 1988 mennessä hirviradat olivat kunnossa ja suunniteltiin 100 metrin luodikkoradan rakentamista.

Ampumaradan rakentaminen jatkuu edelleen. Luodikko- ja hirviradat ovat olleet jo ahkerassa käytössä, mutta haulikkorataa päästään vasta rakentamaan, sillä kunnanhallitus on keväällä 1991 päättänyt vuokrata ampumaratayhdistykselle lisämaata tämän hankkeen toteuttamiseksi. Paljon on vielä tehtävä, ennen kuin rata on kaikin puolin suurten kilpailujen järjestämisen edellyttämässä kunnossa, mutta jo nykyään rata on erittäin vilkkaassa kilpailu- ja harjoittelukäytössä. Ampujia kilpailuissamme vierailee koko Etelä- ja Länsi-Suomen alueelta, joskus jopa kauempaakin. Tarkoituksena on lähitulevaisuudessa pystyä tarjoamaan kaikki ne palvelut, mitä nykyaikaiselta ampumaradalta voidaan toivoa.

HUVITOIMINTA

Ensimmäinen huvitoimikunta seuralle valittiin 16.6.1955. Samassa kokouksessa Eero Kujansivu velvoitettiin "ottamaan yksi tanssi ilta hirvijärven lavalta, johon hänen tulee hommata myös lupa ja soitto", kuten pöytäkirjamerkintä kuuluu. Tarkoituksena oli hankkia seuralle lisätuloja. Tosin toimintakertomuksessa todettiin hieman ironisesti, että huvitoimikunta "on toiminut moitteettomasti, ei ole tullut rahallista tappiotakaan, sillä ei ole pidetty huvejakaan". Hieman kangerrellen tuntui huvitoiminta lähteneen käyntiin, eikä se alunperin tarkoitettussa muodossa ole erityisemmin seuramme toimintaan kuulunutkaan, lukuunottamatta 1960-luvun loppua, jolloin järjestettiin muutamia tansseja Mutalan seuraintalolla.

Sen sijaan nais- ja huvitoimikunta ovat tehneet mittavan työn järjestämällä joka toinen vuosi maanomistajuhlan, joka on perinteisesti ollut niin suosittu, että on ollut vaikeuksia löytää Ylöjärveltä tarpeeksi suurta tilaa, jotta kaikki vieraat on voitu ottaa asianmukaisesti vastaan.

Ensimmäisenä maanomistajajuhlana voitaneen pitää esitelmätilaisuutta 1956, johon päätettiin järjestää kahvitarjoilu "Rouvien Takalan, Myllymäen ja kump. avustuksella". Täten oli epävirallisesti valittu ensimmäinen naistoimikuntakin. Virallisesti se perustettiin 13.3.1958. Ensimmäisen kerran Erämiehet päättivät 11.3.1963 ryhtyä järjestämään illanviettoa maanvuokraajille. 22.8.1963 perustettiin järjestelytoimikunta, johon valittiin Pentti Kojo, Esko Myllymäki, Lauri Ahvonen, Viljo Kurki, Lauri Sampela P. Myllymaa, Esko Kujansivu ja Rauni Myllymäki. Syyskuun 9. päivänä päätettiin järjestää maanomistajajuhlat kolmessa paikassa: Takamaalla, Mutalassa ja Kurussa. Toimikunnat arvioivat juhlien kustannuksiksi tulevan n. 200 mk/juhla ja budjetissa pysyttiin, todettiin seuraavassa johtokunnan kokouksessa, jossa myös katsottiin juhlien sujuneen kohtalaisen hyvin.

Vuonna 1967 keskusteltiin ensimmäisen kerran hirvipeijaisten järjestämisestä maanvuokraajille. Jo seuraavana vuonna asia onnistui ja Hirvipeijaisten järjestettiin Kilpijoessa, jonne kutsuttiin 219 henkeä. Ilmeisesti näissä maanomistajajuhlissa aloitettiin hirvikeiton tarjoaminen, josta on tullut seuramme arvokas perinne. Aluksi soppa keitettiin usean kerran kenttäkeittiössä, mutta viime aikoina olemme saaneet käyttöömmme Moision koulun keittiön ja soppamestariksi Sirkka Tulosen.

Vuoden 1968 peijaisten kustannuksi kertyi 707 markkaa, jonka johtokunta totesi hyvin kohtuulliseksi. Seuraava maanomistajajuhla pidettiin syksyllä 1974.

Vuonna 1976 järjestettiin seuran 25-vuotisjuhla, johon kutsuttiin 246 maanvuokraisäntää, 16 kutsuvierasta ja 90 seuran metsästävää jäsentä. Johtokunta piti huolen kaikista mahdollisista juhlaan liittyvistä asioista nimeämällä mm. kotiinkuljettajat. Näin haluttiin varmistaa jokaisen vieraan pääsy onnellisesti sinne, minne hän oli menossa. Tätä arvokasta perinnettä on jatkettu myös myöhemmissä maanomistajajuhlissa ja se on kaiketi toiminut erittäin hyvin. 2.11.1976 päivätyssä juhla- ja naistoimikunnan pöytäkirjassa mainittiin, että seuran hirvi oli kaadettu 30.10. joten lihapuolikin oli kunnossa.

Vuodesta 1974 Ylöjärven Erämiehet ovat järjestäneet mittavat maanomistajajuhlat joka toinen vuosi. Tilaisuudet ovat olleet erittäin suosittuja ja iloksemme olemme kuulleet varsinkin tarjoilua kehitetyn pitäjän parhaaksi sekä hengen että ruumiin ravitsemisen osalta.

Tulevia järjestelyjä varten kirjattiin joulukuussa 1985 johtokunnan pöytäkirjaan maanomistajajuhlissa kuluneita tarvikemääriä. Sahtia oli tehty 200 litraa - pöytäkirjaan on myöhemmin lisätty käsin: "juuri piisas." Lisäksi oli syöty 550 voileipää ja 20 kiloa savulihaa suolapalana. Juhlan järjestäminen oli maksanut n. 10 000 markkaa.

Vuonna 1989 järjestelyistä on pöytäkirjaan merkitty seuraavasti: "Soppaa keitettiin 150 l johon käytettiin 50 kg lihaa sekä 54 kg pernoita sekä arvaamaton määrä muita mausteita, keittäjän mieltymyksen mukaan, soppa oli hyvää ja sitä jäi ainoastaan 5 l. 1450 kpl erilaisia voileipiä, joista jäi noin 100 kpl, täytekaakkuja kului 14 kpl samoin kuivia kakkuja, tehty oli molempia kakkuja useita ylimääräisiä. Kahvia kului 8 kg kotikaljaa 42 l (loppu kesken) jäävedestä oli myöskin kova kysyntä, maitoa kului 25 litraa ja piimää 5 litraa." Sahtia oli varattu 300 litraa ja pöytäkirjassa todetaan: "siitäkin lähes kaikki katosi parempiin suihin."

Edellä kerrotusta voi päätellä, että juhlit ovat olleet onnistuneita ja uskaltaisin sanoa, varmaaankin hyvin mieleisiä maanvuokraajille. Iloksemme meillä on ollut aina ahkera ja taitava naistoimikunta, joka on pystynyt valmistamaan maukkaat tarjottavat joka juhlaan. Tarkoitushan on ollut, että se mitä valmistetaan myöskin käytetään. Mikä voisi olla sen parempi kiitos emännille kuin se, että ruoka ja juoma maistuvat.

LOPPUSANAT

Edellä kerrotusta käy ilmi, että Ylöjärven Erämiehet ry on kehittynyt 40 vuodessa mittasuhteiltaan paljon suuremmaksi ja toiminnaltaan monipuolisemmaksi, kuin sen 8 perustajäsentä osasivat kuvitellakaan. Yhdistyksemme on Ylöjärven suurin metsästysseura, eikä liene kovin väärin arvioitu, jos sanoo sen toiminnan olevan myös erittäin monipuolista. Me tarjoamme tänä päivänä metsästyksen lisäksi tilaisuuden osallistua monimuotoiseen ampumaurheilutoimintaan hyvin kohtuullisin kustannuksin samoin kuin kennel- ja koetoimintaan. Järjestämme jäsenistöllemme silloin tällöin virkistymistilaisuuksia muutenkin kuin eränkävynnin merkeissä, joka sekin jo sinällään on hyvin nautittavaa. Riistanhoito on eräille jäsenillemme muodostunut sydämen asiaksi, niin paljon he siihen vapaa-aikaansa uhraavat. Kiitos heille, siitä että tulevaisuudessakin metsissämme on jäljellä perinteisiä riistaeläimiämme.

Lopuksi on todettava, että minkäänlainen metsästysseuratoiminta ei olisi mahdollista ilman teitä, hyvät maanvuokraisännät. Me olemme yrittäneet parhaamme mukaan käyttäytyä eräretkillämme siten, että emme tuottaisi häiriötä kenellekään. Ehkä siitä, että olemme ainakin jottenkin onnistuneet, on osoituksena se, että teitä maanvuokraajia on seurallamme erittäin paljon. Toivomme, että yhteistyö teidän kanssanne jatkuu yhtä hyvässä hengessä kuin tähänkin asti ja voimme vakuuttaa, että haluamme tavata teidät tulevaisuudessakin maanomistajuhlien merkeissä joka toinen vuosi, kuten olemme jo pitkään tehneet. Kaiken toiminnan edellytyksenä niin seuran sisällä kuin yhteistyökumppaneidemme kanssa voitaneen pitää mutkatonta ja reilua yhteishenkeä, joka on vallinnut jäsentemme ja teidän arvoisten vuokraisäntien kesken jo 40 vuotta. Uskomme yhteistyön jatkuvan edelleenkin yhtä hyvin ainakin seuraavat 40 vuotta.